

Arrest

nr. 183 933 van 17 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 2 januari 1986 in Bagdad geboren. U bent een sjiïet van Arabische origine. U woonde in Dora (Bagdad). U ging naar school tot het derde leerjaar. Vanaf uw tiende woonde u in Bagdad Jedida. Toen u veertien was werd u uitgehuwelijkt door uw ooms. Vanaf uw huwelijk in 2000 woonde u gedurende een drietal jaar in Hurriya (Bagdad). Nadien woonde u gedurende een jaar in Saba Al Bor (Bagdad), waarna u weer terugkeerde naar Hurriya. Uw echtgenoot werkte als bewaker bij de Provincieraad van Bagdad.

Vanaf 2004 werd hij daar lijfwacht van het soennitische provincieraadslid Moustafa Laith Al Duleimi. U werkte van 2010 tot 2011 als naaister. Nadien bent u begonnen werken als kapster in uw eigen salon.

In augustus 2015 werd uw echtgenoot omwille van zijn werk mondeling met de dood bedreigd door leden van de militie "asaib ahl al haq" toen hij onderweg was van zijn werk naar huis. Hij nam deze bedreiging niet ernstig. Een week later, op 25 augustus 2015, ontving hij thuis twee dreigbrieven van diezelfde militie waarin zowel hij als zijn gezin met de dood bedreigd werden. Dezelfde avond werd uw huis beschoten en vielen ze uw huis binnen. Ze sloegen uw echtgenoot. Twee dagen later verhuisden jullie naar een verwant van uw echtgenoot die tevens in Hurriya woont. U bleef uw werkzaamheden uitvoeren. Een week of twee later ontplofte een bom bij uw kapsalon waardoor uw zoon gewond raakte. U stopte toen uw werkzaamheden. In september 2015 bent u samen met uw gezin uit Irak vertrokken. U kwam in België aan op 15 oktober 2015, samen met twee van uw kinderen, en vroeg hier asiel aan op 16 oktober 2015. Uw echtgenoot en drie van uw kinderen bevinden zich nog in Turkije, dit omwille van financiële redenen.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (d.d. 27/12/'06), uw nationaliteitsbewijs (d.d. 1/9/'15), de identiteitskaart van uw zoon Abdallah (d.d. 2/9/'12) en dochter Aya (d.d. 27/12/'06), het nationaliteitsbewijs van uw dochter Aya (d.d. 18/1/'12), uw huwelijksakte, enkele documenten in verband met uw kapsalon en een dreigbrief. Tevens legt u kopieën voor van uw paspoort (10/9/'15), de identiteitskaart van uw echtgenoot (d.d. 24/5/'15), de identiteitskaarten van uw kinderen Ahmed (d.d. 27/12/'06) en Ali (d.d. 2/9/'12), het nationaliteitsbewijs van uw echtgenoot (d.d. 2/6/'15), het nationaliteitsbewijs van uw zoon Ahmed (d.d. 18/1/'12), uw voedselrantsoenkaart, uw woonstkaart, werkbades van uw echtgenoot, foto's van uw zoon na de bomaanslag, een proces-verbaal naar aanleiding van de dreigbrief, de overlijdensakte van uw vader en de Belgische verblijfskaart van uw zus Amal.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat.

Volgens uw verklaringen bent u Irak ontvlucht nadat uw echtgenoot werd bedreigd door de militie "asaib ahl al haq" omdat hij voor een soenniet werkte.

Vooreerst werden enkele **inconsistenties** in uw verklaringen bemerkt. Bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) verklaart u dat uw kapsalon zou zijn getroffen door een bomaanslag, terwijl u hier bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen melding van maakte (CGVS p.5). Nochtans verklaart u aan het begin van uw gehoor bij het CGVS dat u bij de DVZ alle redenen naar aanleiding van uw vertrek hebt gegeven (CGVS p.2). Als u gewezen wordt op het feit dat u bij de DVZ geen melding maakte van de bomaanslag verklaart u simpelweg dat de bomaanslag het gevolg was van die dreigementen. Waarom u naliert hierover iets te vermelden, zegt u niet (CGVS p.20). Aangezien uw zoon gewond zou zijn geraakt bij die aanslag en het dus om een zeer ingrijpend incident gaat, kan toch worden verwacht dat u hiervan onmiddellijk melding zou maken (CGVS p.5). Dat u dit niet deed, doet dan ook twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. Deze twijfel wordt nog versterkt door uw verklaringen omtrent het moment waarop deze aanslag zou hebben plaatsgevonden. U verklaart in eerste instantie dat eerst uw huis werd beschoten en nadien pas de bomaanslag plaatsvond (CGVS p.5, 17). Nadien beweert u plots dat eerst de bomaanslag plaatsvond en dat uw huis nadien werd beschoten en binnengevallen (CGVS p.18). Bevreemdend is ook te moeten vaststellen dat u er niet in slaagt de datum op te geven van de beschieting van uw huis (CGVS p.17). U beweert immers dat deze beschieting plaatsvond op dezelfde dag als wanneer u de twee dreigbrieven ontving. De exacte datum waarop u de dreigbrieven ontving, weet u wel (CGVS p.13, 15). U verklaart dat u geheugenproblemen zou hebben. Dit zou door een dokter zijn vastgesteld. Tot op heden bracht u hier echter geen bewijsstukken van naar voor (CGVS p.4). Maar zelfs als u werkelijk geheugenproblemen zou hebben, en inderdaad niet verwacht zou kunnen worden dat u de precieze datum van bepaalde incidenten zou kunnen opgeven, zou toch minstens kunnen worden verwacht de juiste volgorde van de incidenten weer te geven. Dat u er niet in slaagt op eenduidige wijze aan te geven welke de opeenvolgende vervolgingsfeiten waren die plaatsvonden, doet dan ook des te meer twifelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bevreemdend is ook te moeten vaststellen dat wanneer gepolst wordt naar de soenniet voor wie uw echtgenoot werkte, u bij het CGVS verklaart dat hij vermist is en dat zijn lot tot op heden onbekend is. Bij de DVZ had u immers aangegeven dat hij vermoord zou zijn.

Als u hiermee wordt geconfronteerd beweert u dat u dit inderdaad verklaard hebt, maar dat zijn dood niet zeker is (CGVS p.19). Waarom u bij de DVZ dan zo stellig poneerde dat hij vermoord was, verklaart u hiermee niet.

Voorts blijft u opmerkelijk **vaag** wat betreft de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Wanneer u gevraagd wordt wat u weet over de organisatie "asaib ahl al haq", is uw reactie dat u niet geïnteresseerd bent in dat soort groeperingen en u er dus niets over weet. U kunt zelfs niet zeggen tot welke religieuze stekking ze behoren. Ook sinds wanneer ze actief zijn of wie hun verantwoordelijken zijn, weet u niet. Wanneer u gevraagd wordt wat in de tweede dreigbrief vermeld staat, kunt u hierop niet antwoorden. U beweert eerst dat de dreigbrieven handgeschreven waren. Wanneer gepolst wordt of dit voor beide brieven het geval was, antwoordt u plots dat u het niet weet (CGVS p.15-16). De door u neergelegde dreigbrief is niet handgeschreven. Deze dreigbrief bevat bovendien een afgeprinte stempel wat des te meer aan de authenticiteit doet twifelen. Het document waarvan u beweert dat het ook een dreigbrief zou zijn, blijkt na vertaling (dewelke aan het administratieve dossier werd toegevoegd) een proces-verbaal te zijn (CGVS p.12). Het gaat om een kopie, dewelke gemakkelijk te manipuleren is en waarvan de echtheid dus geenszins kan worden gegarandeerd. De door u voorgelegde bewijsstukken kunnen dus niet overtuigen. Voorts geeft u ook meermaals aan dat verschillende collega's van uw echtgenoot gevisieerd werden. Wanneer u dan gevraagd wordt hier meer over te vertellen geeft u aan hier niet veel informatie over te hebben. U geeft aan dat een collega, Mohamed genaamd, samen met zijn hele familie gedood zou zijn. Zijn volledige naam kunt u niet geven. U weet tevens niet wie of welke organisatie hierachter zat. Noch kunt u andere voorbeelden opgeven (CGVS p.19-20). Zulke vage verklaringen versterken de reeds gerezen twijfel met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder hebt u **geen concrete aanwijzingen** als zou u actueel persoonlijk worden gevisieerd in Irak. U hebt geen nieuws meer over uw persoonlijke situatie sinds uw vertrek uit Irak. U hebt hier niet meer naar geïnformeerd (CGVS p.19). Het feit dat u zich geen enkele moeite hebt getroost nog te informeren omtrent uw situatie, doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees. Het gaat hier immers om informatie die essentieel is om uw risico op vervolging in te schatten.

Dit alles leidt tot de conclusie dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren. De status van vluchteling kan u dus niet worden toegekend.

De overige door u neergelegde documenten hebben betrekking op gegevens die hier niet ter discussie staan en bijgevolg vermogen deze stukken niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**.

Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, en de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van

blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakzen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst.

Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet; van artikel 1, A van de Conventie van Genève; van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering; van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht.

Inzake de aanslag op het kapsalon en de schending van artikel 48/7 stelt verzoekster wat volgt:

“Verweerster verwijt verzoekster in haar bestreden beslissing dat zij de bomaanslag op het kapsalon bij Dienst Vreemdelingenzaken niet te hebben vermeld.

Verzoekster wil hieromtrent opmerken dat zij bij Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) zéér duidelijk de boodschap meekreeg dat ze slechts een samenvatting van de problemen mocht geven. Verzoekster wou meer vertellen, maar werd onderbroken.

Verzoekster beseft zeer goed dat de bomaanslag belangrijk was, maar zag deze eerder als een gevolg van de bedreigingen aan haar adres, dewelke ze al had uitgelegd.

Nadat ze onderbroken werd is verzoekster gestopt met vertellen. Verzoekster tilde daar niet zo zwaar aan, aangezien ze meende dat ze bij verweerster meer dan voldoende kansen zou krijgen om haar verhaal uitgebreid uit de doeken te doen.

Op de dag dat verzoekster werd verhoord, 5 februari 2016, was het bijzonder druk bij DVZ. Alles moest er toen enorm snel gaan. Verzoekster wil er dan ook graag op wijzen dat het verhoor Bij DVZ maximaal 10 à 12 minuten kan geduurd hebben.

Verzoekster wil daarnaast ook benadrukken dat er weinig twijfel over kan bestaan dat haar zoon, Abdallah effectief het slachtoffer werd van een aanslag. Dit wordt ook niet ontkend door verweerster in de bestreden beslissing.

Bij de beoordeling van de voorgelegde foto's van Abdallah Al B. na de bomaanslag stelt verweerster immers het volgende:

“De overige door u neergelegde documenten hebben betrekking op gegevens die hier niet ter discussie staan.” (stuk 1)

Ten aanzien van verzoekster en haar minderjarige kinderen, wiens statuut dat van hun moeder volgt, had verweerster dus toepassing moeten maken van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel stelt immers het volgende:

Art. 48/7 Vw.: Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. (verzoekster zet vet)

In de praktijk houdt dit artikel een omkering in van de bewijslast, waarbij verweerster dient aan te geven, op basis van welke goede redenen kan aangenomen worden dat vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

Verweerster heeft verzuimd dit te doen en heeft hierdoor op zijn minst haar motiveringsplicht geschonden."

Omtrent de bedreigingen aan het adres van haar man stelt verzoekster:

"Verweerster heeft in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met het bijzonder kwetsbare profiel van de verzoekster. Uit het gehoorverslag komt duidelijk een beeld naar voren van verzoekster als erg traditionele huisvrouw, die eigenlijk over het werk van haar man en meer algemeen over de ruimere wereld, niet of nauwelijks op de hoogte is.

Een voorbeeld:

"Van wie was uw man dan nog lijfwacht nadien?

Ik weet het niet.

Mijn man vertelde niets over zijn werk.

Ik bemoeide mij niet met zijn werk. Ik ben een traditionele huisvrouw. Ik zorgde alleen maar voor de kinderen."

(Administratief dossier van verweerster, gehoorverslag van 3 augustus 2016, p. 19.

Ten tijde van haar verhoor bij DVZ was verzoekster zelfs nog niet op de hoogte van de naam van de man voor wie haar echtgenoot werkte. Uit het weinige dat zij van haar man had vernomen, nam zij toen aan dat hij vermoord was.

Naar aanleiding van haar verhoor bij verweerster heeft verzoekster dan contact opgenomen met haar echtgenoot. Hij wist verzoekster te vertellen dat de heer Moustafa Laith Al Duleimi, hoewel iedereen aanneemt dat hij inmiddels dood is, officieel nog steeds als vermist is opgegeven. Tot op heden werd geen lichaam gevonden.

Het contact tussen verzoekster en haar echtgenoot verloopt inmiddels uitzonderlijk moeilijk. Hierdoor is haar kennis over onder meer de collega's van haar man zo beperkt.

Verzoekster werd dan wel het slachtoffer van de problemen van haar man, het is bijzonder bitter om te moeten vaststellen dat haar vervolging nu niet geloofd wordt omdat ze niet in staat zou zijn de problemen van haar echtgenoot voldoende gedetailleerd te vertellen.

Het leidt immers geen twijfel dat de familie, haar zoon Abdallah Al B. in het bijzonder, wel degelijk schade heeft geleden ten gevolge van deze problemen."

Verzoekster stelt dat zij wordt vervolgd door de sjiiitische militie Asaib Ahl-Al Haq.

Volgens verzoekster is het onmogelijk om de bescherming van de Iraakse autoriteiten in te roepen. De Iraakse autoriteiten zijn niet in staat zichzelf te beschermen, noch in de mogelijkheid om aan verzoekster individuele bescherming te bieden.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet; van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering en van de zorgvuldigheidsplicht.

Met een uitgebreide verwijzing naar rechtspraak, het beleid van de asielinstanties en landeninformatie voert verzoekster aan dat de situatie in Bagdad beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.1.2. Verweerder legt op 19 januari 2017 een aanvullende nota neer. Deze bevat als nieuw element een document van UNHCR, namelijk "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016.

2.2.1. Waar verzoekster stelt dat minstens "de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het haar onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoekster blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een

inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” kan dan ook niet worden aangenomen.

2.2.2. De bestreden beslissing stelt omtrent de aanslag op het kapsalon:

“Vooreerst werden enkele **inconsistenties** in uw verklaringen bemerkt. Bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) verklaart u dat uw kapsalon zou zijn getroffen door een bomaanslag, terwijl u hier bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen melding van maakte (CGVS p.5). Nochtans verklaart u aan het begin van uw gehoor bij het CGVS dat u bij de DVZ alle redenen naar aanleiding van uw vertrek hebt gegeven (CGVS p.2). Als u gewezen wordt op het feit dat u bij de DVZ geen melding maakte van de bomaanslag verklaart u simpelweg dat de bomaanslag het gevolg was van die dreigementen. Waarom u naliert hierover iets te vermelden, zegt u niet (CGVS p.20). Aangezien uw zoon gewond zou zijn geraakt bij die aanslag en het dus om een zeer ingrijpend incident gaat, kan toch worden verwacht dat u hiervan onmiddellijk melding zou maken (CGVS p.5). Dat u dit niet deed, doet dan ook twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. Deze twijfel wordt nog versterkt door uw verklaringen omtrent het moment waarop deze aanslag zou hebben plaatsgevonden. U verklaart in eerste instantie dat eerst uw huis werd beschoten en nadien pas de bomaanslag plaatsvond (CGVS p.5, 17). Nadien beweert u plots dat eerst de bomaanslag plaatsvond en dat uw huis nadien werd beschoten en binnengevallen (CGVS p.18). Bevreemdend is ook te moeten vaststellen dat u er niet in slaagt de datum op te geven van de beschieting van uw huis (CGVS p.17). U beweert immers dat deze beschieting plaatsvond op dezelfde dag als wanneer u de twee dreigbrieven ontving. De exacte datum waarop u de dreigbrieven ontving, weet u wel (CGVS p.13, 15). U verklaart dat u geheugenproblemen zou hebben. Dit zou door een dokter zijn vastgesteld. Tot op heden bracht u hier echter geen bewijsstukken van naar voor (CGVS p.4). Maar zelfs als u werkelijk geheugenproblemen zou hebben, en inderdaad niet verwacht zou kunnen worden dat u de precieze datum van bepaalde incidenten zou kunnen opgeven, zou toch minstens kunnen worden verwacht de juiste volgorde van de incidenten weer te geven. Dat u er niet in slaagt op eenduidige wijze aan te geven welke de opeenvolgende vervolgingsfeiten waren die plaatsvonden, doet dan ook des te meer twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.”

Verzoekster verwijst in haar verweer naar het verloop van het interview op DVZ en de omstandigheden op de DVZ tijdens haar gehoor. Tevens stelt zij dat verweerder er weinig twijfel over laat bestaan dat haar zoon Abdallah effectief het slachtoffer werd van een aanslag omdat de foto's van Abdallah Al B., na de bomaanslag, niet ter discussie staan.

Verzoekster kan niet worden gevolgd inzake haar omissie bij DVZ. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de ‘vragenlijst’ niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoekster dermate een essentieel en frappant element als de bomaanslag op het kapsalon, dat resulteerde in het vermeende feit dat haar zoon gewond werd, zou hebben vermeld. Dit klemmt des te meer aangezien verzoekster blijkens de ‘vragenlijst’ de problematiek van Abdallah koppelt aan de verschillende dreigbrieven die haar echtgenoot kreeg en zij melding maakt van een beschieting van een woning maar niet van het essentieel element als een bomaanslag (administratief dossier, stuk 15, ‘vragenlijst’, vraag 3.5).

Uit de voormelde terechte motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat aan verzoeksters relaas over een bomaanslag geen geloof wordt gehecht. Bijgevolg wordt door de Raad ook geen geloof gehecht aan de vermeende gevolgen van de bomaanslag, *in casu* dat de zoon Abdallah door deze aanslag gekwetst zou zijn. Uit de motivering in de beslissing die stelt: “De overige door u neergelegde documenten hebben betrekking op gegevens die hier niet ter discussie staan” kan niet worden afgeleid dat dit betrekking heeft op de foto van Abdallah en hiermee aangenomen wordt dat Abdallah gekwetst werd ingevolge de (door verweerder ongeloofwaardig geachte) bomaanslag. Aangezien geen geloof gehecht wordt aan de bomaanslag en de gevolgen die hieruit voortvloeiden, kan niet worden gesteld dat artikel 48/7 toepassing vindt.

De bestreden beslissing stelt:

“Bevreemdend is ook te moeten vaststellen dat wanneer gepolst wordt naar de soenniet voor wie uw echtgenoot werkte, u bij het CGVS verklaart dat hij vermist is en dat zijn lot tot op heden onbekend is. Bij de DVZ had u immers aangegeven dat hij vermoord zou zijn.

Als u hiermee wordt geconfronteerd beweert u dat u dit inderdaad verklaard hebt, maar dat zijn dood niet zeker is (CGVS p.19). Waarom u bij de DVZ dan zo stellig poneerde dat hij vermoord was, verklaart u hiermee niet."

Dienaangaande stelt verzoekster in het verzoekschrift: *"Ten tijde van haar verhoor bij DVZ was verzoekster zelfs nog niet op de hoogte van de naam van de man voor wie haar echtgenoot werkte. Uit het weinige dat zij van haar man had vernomen, nam zij toen aan dat hij vermoord was. Naar aanleiding van haar verhoor bij verweerster heeft verzoekster dan contact opgenomen met haar echtgenoot. Hij wist verzoekster te vertellen dat de heer Moustafa Laith Al Duleimi, hoewel iedereen aanneemt dat hij inmiddels dood is, officieel nog steeds als vermist is opgegeven. Tot op heden werd geen lichaam gevonden. Het contact tussen verzoekster en haar echtgenoot verloopt inmiddels uitzonderlijk moeilijk. Hierdoor is haar kennis over onder meer de collega's van haar man zo beperkt."*

Voormelde weerlegging is niet dienstig aangezien, daargelaten dat verzoekster zich baseert op een oncontroleerbaar gegeven als moeilijke communicatie met haar echtgenoot, deze niet verklaart waarom verzoekster op het CGVS stelt dat de baas van haar echtgenoot vermist is en op de DVZ expliciet stelt dat hij vermoord werd.

Tevens kan de verwijzing naar het *"bijzonder kwetsbare profiel van de verzoekster"*, namelijk een *"erg traditionele huisvrouw, die eigenlijk over het werk van haar man en meer algemeen over de ruimere wereld, niet of nauwelijks op de hoogte is"* niet aangenomen als dienstig verweer inzake haar onwetendheid omtrent kernelementen van de oorzaak van de door haar aangevoerde vervolgingsfeiten. Verzoekster verklaarde immers van 2010 tot 2011 als naaister te hebben gewerkt en van 2011 tot 2015 als kapster (gehoor CGVS, p.9). Deze werkzaamheden staan haaks op het voorgehouden *"bijzondere kwetsbare profiel"* van een vrouw die *"over de ruimere wereld, niet of nauwelijks op de hoogte is"*.

De bestreden beslissing stelt:

"Wanneer u gevraagd wordt wat in de tweede dreigbrief vermeld staat, kunt u hierop niet antwoorden. U beweert eerst dat de dreigbrieven handgeschreven waren. Wanneer gepolst wordt of dit voor beide brieven het geval was, antwoordt u plots dat u het niet weet (CGVS p.15-16). De door u neergelegde dreigbrief is niet handgeschreven. Deze dreigbrief bevat bovendien een afgeprinte stempel wat des te meer aan de authenticiteit doet twifelen. Het document waarvan u beweert dat het ook een dreigbrief zou zijn, blijkt na vertaling (dewelke aan het administratieve dossier werd toegevoegd) een proces-verbaal te zijn (CGVS p.12). Het gaat om een kopie, dewelke gemakkelijk te manipuleren is en waarvan de echtheid dus geenszins kan worden gegarandeerd. De door u voorgelegde bewijsstukken kunnen dus niet overtuigen."

Verzoekster voert geen concreet verweer tegen deze pertinente motivering.

Verzoeksters stelling dat zij vervolgd wordt door Asaib Ahl-Al Haq kan niet worden aangenomen omwille van de terechte motivering die stelt: *"Wanneer u gevraagd wordt wat u weet over de organisatie "asaib ahl al haq", is uw reactie dat u niet geïnteresseerd bent in dat soort groeperingen en u er dus niets over weet. U kunt zelfs niet zeggen tot welke religieuze strekking ze behoren. Ook sinds wanneer ze actief zijn of wie hun verantwoordelijken zijn, weet u niet."* Van verzoekster kan verwacht worden dat zij zich inlicht omtrent de actoren van vervolging, al is het maar om haar noodzaak van bescherming in te schatten.

De voormelde vaststellingen leiden tot de ongeloofwaardigheid van haar relaas en de vrees voor vervolging die hieruit voortvloeit.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3.1. Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verwijst verzoekster naar de situatie in Bagdad, zoals deze naar voor komt in de bijgebrachte landeninformatie en stukken.

2.2.3.2. Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, §2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, bijgebracht door verweerder en getiteld "*UNHCR Position on Returns to Iraq*" dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verzoeker en verweerder kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("*UNHCR Position on Returns to Iraq*", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40).

UNHCR maakt nergens melding dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.3.3. Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen.

De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

2.2.3.4. De verwijzing naar het vroeger beleid van verweerder, de houding van de Staatssecretaris en naar arresten van de Raad is niet dienstig. De Raad dient zich uit te spreken op basis van de gegevens die actueel voorliggen in onderhavig dossier. Aan het vroegere beleid van verweerder of de arresten van de Raad kan geen precedentswaarde worden toegekend, zeker gelet op de voormelde informatie van UNHCR die van recentere datum is.

2.2.3.5. Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou

lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.3.6. Ingevolge het hoger vastgestelde inzake verzoeksters asielrelaas maakt verzoekster evenmin aannemelijk dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS